

дане на български език да съответства повече на "Правилник", отколкото на "Закон". Но и от това заглавие същността на документа не се изменя. Той представлява устав или "Закон" според разпространеното тогава название за устав, включително и по времето на БРЦК.

По-важни са редакционните промени в преработения вариант, т.е. в "Правилника", някои от които доизясняват или досистематизират изложението в "Закон". Но и редакцията и подобрението във втория вариант запазват основното съдържание на първоначалния текст и не внасят нещо принципно ново в изложените положения за организационната структура и функциите на Привременното правителство, войводите и войниците. Поради това тук ще ги разгледаме успоредно, а не поотделно, но с означение на различията във формулировките и съществените поправки.

И двата варианта, които ще наричаме условно "Закон" и "Правилник", започват с въвеждащ текст, който има програмно-политически характер. Във втория вариант този текст е по-обстоятелствен и формулира по-ясно революционните методи на борба, и то като наложителни поради доказаната вече невъзможност българите да получат свободата си по мирен път: „След като се видя и разбрахме, че народът ни мил не ще може да осъществи по мирен начин своето право на свобода, бе взето решение това негово право да бъде поискано и придобито чрез оръжието". Противопоставянето между мирните методи и революцията тук явно е свързано с изпълнените обещания на Хати Хумаюна и пренебрегнатите предложения от страна на ЦБК с "Мемоара" до султана и изложенията до великите сили за създаване на автономна българска държава в рамките на Турция.

От тук логично е изведена необходимостта от четите: народното право на свобода да бъде придобито чрез оръжието. За постигането на тази цел са образувани "въстанически чети" със задача "да извоюват спасението и независимостта на живеещия в областите България (т.е. Сев. България - б.м. Кр.Ш), Тракия (в турски превод - Румелия - б.м.Кр.И.) и Македония български народ". Посочва се и съставът на четите: "от средата на самоотвержената, храбра и проникната от будно чувство на патриотизъм българска младеж".

Още тук, в уводните думи са формулирани функциите на Привременното правителство като върховно ръководство на въоръжената борба. Ще ги приведа, тъй като за пръв път в историята на уставните документи, а това означава и на революционното движение, в "Правилника" от 1868 г. намираме аргументирана харак-